

РЕШЕНИЕ

№ 2621

гр. София, 15.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 17.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Дарина Драгнева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **2890** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл.87 от ЗУБ, образувано по жалба на Н. З., гражданин на Л. против Решение №164/02.02.2012г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Председателя на ДАБ е изложил в мотивите, че бежанската история на Н. З. не обосновава наличие на причините по чл. 8 ал.1 от ЗУБ, тъй като съгласно приложената справка №72/04.01.2012г. на ДАБ е видно, че в действителност много лица, които бягат от преследване на религиозна основа са имигрирали в Л. от съседните държави, включително кюрди, шиити, и коптски християни от Е. и С..Според Генералния секретар на сирийската лига, 50 000 иракски християни и около 3000 до 4000 коптски християни пребивават в Л.. Няма данни за религиозни затворници или задържани лица, заради религиозна принадлежност. Факта, че е напуснал страната си по произход легално и безпроблемно показва отношението на официалната власт към него. От бежанската му история се установява, че въпреки двата му отказа през 2005г. да се яви пред ислямската организация, не е имало никакви последици за него, а през последната година преди да напусне Л. е подобрил и отношенията си със семейството. Освен това преди да напусне се е установил в Б. в християнския квартал Д., където не е бил притесняван заради християнските си възгледи. Следователно няма обоснован страх от преследване по причините изложени в чл.8 ал.1 от ЗУБ. Няма реална опасност и от тежки посегателства по чл. 9 ал.1 т.1-2 от ЗУБ – смъртно наказание или екзекуция, нечовешо или унижително отнасяне, или наказание. Не са налице предпоставките и за прилагане на чл.9 ал.1 т.3 от същия закон,

тъй като липсва въоръжен конфликт, който да се характеризира с безогледно насилие, застрашаващо личната му безопасност само по причина, че пребивава в страната си по произход.

С жалбата, се твърди, че решението на интервюиращия орган на ДАБ не е мотивирано, тъй като не са анализирани конкретните факти от бежанската история, а се интерпретират фактите от доклада, които са неотнормими към неговия случай.

Твърди, че през 2010г. се е преместил в Б. в християнския квартал, където е живеел спокойно, но когато се връщал при родителите си, чувствал онази заплаха, която е съществувала в периода от 2002г. до 2010г. Счита, че ако се върне в Л. може да пострада физически от гнева на мюсюлманите, поради това, че е сменил религията си. Мюсюлманските общности отправяли заплахи към маронитската църква, която посещавал поради тази причина – че е сменил религията си, поради което може да стане причина за сблъсъци на религиозна основа. Поради това счита, че фактите, на които Председателя на ДАБ се позовава не са относими към неговия случай, а именно на човек сменил религията си. В решението се говори за хора, които са родени в християнски семейства. От съда се иска да отмени решението и да върне преписката за ново разглеждане на случая.

Ответния административен орган, се представлява от юрисконсулт С., която оспорва жалбата с доводи, че не всички лица, които са работили с военните части в И. са рискована група според доклада на ВКБООН, а само онези, които са заемали високо поставени военни постове.

Представителя на СГП – прокурор Христозова предлага на съда да отхвърли жалбата, тъй като бежанската история не обосновава наличие на предпоставките за предоставяне на хуманитарен или статут на бежанец.

Административен съд София град като взе предвид доводите на страните, съобразно доказателствата и закона, намира за установено следното:

Жалбата е допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Производството е проведено без да са допуснати съществени нарушения на производствените правила, които да обуславят наличие на основание за отмяна на решението и връщането му за ново произнасяне. Председателя на ДАБ се позовава на справка на Дирекция „ЕВМДЕБФ” относно положението на християните в Л. и на хората сменили мюсюлманството с християнство, на който факт се позовава кандидата, за да обоснове страха си от преследване и от физическо посегателство върху личността му. След като справката е документ, подготвил издаването на административния акт, на който органа се позовава, не може да се приеме за основателно твърдението за не мотивирането му и в частност за необсъждане на фактите от бежанската история. В справката е посочено, че 21% от населението на Л. са маронитски християни, 27% сунити и толкова шиити, като броят на маронитските християни намалява за сметка на мюсюлманите поради това, че те емигрират, а мюсюлманите имат по-висока раждаемост. Има религиозни групи, които не са официално признати, сред които маронитите не попадат, за разлика от протестантите християни, но на тях им е позволено да изпълняват свободно религиозните си обичаи. Въпреки това броя на не признатите официално религиозни групи расте. Според доклад на Държавния департамент на САЩ, НК на Л. предвижда затвор с максимален срок една година за всеки, осъден за публично богохулство, която разпоредба не е била основание за наказателно преследване през отчетния период. Не са открити данни за наказателно преследване спрямо лица, които са сменили религията си от ислям на християнство,

както и няма данни за религиозни затворници или задържани лица, заради своята религиозна принадлежност.

Жалбоподателя твърди в интервюто / стр.17 по делото/, че в Т., където живее семейството му не е добре приет, както и че през септември 2005г./ три години след като е сменил религията си/ е бил викан от мюсюлманска организация, но той отказал да отиде. В Т. е заплашен от съседите си да не се връща повече, бит от познати и от членове на семейството си. Поради това се установил в Б. в християнския квартал, но не останал дълго, защото не можел да си плаща хотела. Кръстницата му дала ключ от нейния апартамент в християнския район М., където живеел от 29.08.2009г. до напускането на Л., легално. Там не е имал проблеми с никого. Твърди, че е мисионер и обикаля християнските райони и подарява сувенири. Напуснал Л., защото се страхувал от организацията, която го е викала на разпит.

При съпоставка на причината за напускане на Л. с начина на живот в двата християнски квартала на Б., се налага извод за недостоверност на изложения страх от преследване. Страхът за живота и физическата неприкосновеност изключва възможността за мисионерско обикаляне на християнските квартали и раздаване на сувенири, както и твърде дългия период от 2005г., когато е викан на разпит от неназована мюсюлманска организация до момента на напускане на държавата по произход пет години по-късно. Няма данни в бежанската история, които да сочат на реално преследване поради посочената от кандидата причина, нито данни, че в Л. такива лица са подложени на наказание, съответно нямат защита от държавата ако срещу тях се извършват посегателства поради факта на религиозна принадлежност.

Причините да напусне Л. не обуславят наличие на обстоятелства по чл.8 или чл.9 от ЗУБ и като е стигнал до този извод Председателя на ДАБ е постановил законосъобразен административен акт, който има своите мотиви конкретно за случая в приложената справка за положението на лицата, сменили исляма с християнството.

Мотивиран от изложеното Административен съд София град

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. З. против Решение № 164/02.03.2012г. на Председателя на ДАБ.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Административен съдия: